

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20523/2022
08.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиља АА, мал. ББ и мал. ВВ, чији је законски заступник АА, све из ..., чији је пуномоћник Марко Томовић, адвокат из ..., против тужених „Кондивик услуге“ д.о.о. Вршац у ликвидацији и Компаније „Таково“ д.о.о. Горњи Милановац, чији је заједнички пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2537/21 од 12.05.2022. године, у седници одржаној 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2537/21 од 12.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2537/21 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 346/2019 од 24.05.2021. године, ставовима првим, другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезани да солидарно исплате тужиљама и то: тужиљи АА на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због нарочито тешког инвалидитета блиског лица – брачног друга ГГ и тужиљама мал. ББ и мал. ВВ, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због нарочито тешког инвалидитета блиског лица – оца ГГ износе од по 500.000,00 динара све са законском затезном каматом од 24.05.2021. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени су обавезани да тужиљама солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 225.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2537/21 од 12.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначено је

решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке, тако што су тужени обавезани да тужилама солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 441.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене чланова 200. и 201. Закона о облигационим односима, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда. Тужени указују на постојање другачијих одлука што нужно не значи и другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.05.2018. године, ради накнаде нематеријалне штете, а поднеском од 06.04.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваку тужилу појединачно. С обзиром да оне нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, вредност предмета спора у односу на тужиле је по 500.000,00. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић